

DUNGEON CRAWLER

CARL

MATT DINNIMAN

Rome zal bestaan zolang het Colosseum bestaat. Als het Colosseum valt, zal Rome vallen, en als Rome valt, valt de rest van de wereld.

– Beda de Eerbiedwaardige

[1]

Het gebeurde om 2.23 uur in de ochtend. Voor zover ik weet, stierf iedereen die op dat moment binnen was meteen. Als je een of ander dak boven je hoofd had, was je dood. Dat betekende ook mensen in auto's, vliegtuigen en de metro. Een tent of kartonnen doos kon je evenmin redden. Jezus, zelfs een paraplu niet, hoewel ik dat laatste niet zeker weet.

Ik zal het maar gewoon zeggen. Jullie die binnen waren, lekker warm in bed, dromend van weet ik veel wat? Jullie hadden geluk. Jullie waren er gewoon niet meer. Uiteengespat in stof.

Het was op een dinsdag en volgens de kalender was het net 3 januari geworden. Een verschrikkelijke sneeuwstorm had Noord-Amerika in zijn greep en het halve land lag bedekt onder een dikke laag sneeuw en ijs. In Seattle hadden we die nacht niet zo veel sneeuw, maar het vroom flink, wat redelijk ongewoon was, zelfs voor januari.

Ik weet zeker dat op andere plekken op aarde, waar het warmer was en niet midden in de nacht, meer mensen het hadden overleefd. Veel meer mensen.

Ik weet ook zeker dat de meesten van hen waarschijnlijk meer kleren hadden gedragen dan ik op het moment waarop het gebeurde. En dat die gasten wel zo snugger waren om niet naar het licht te lopen.

Maar ik? Ik had geen keus. Zoals gezegd vroom het flink. Ik stond buiten. En ik droeg een boxer, een leren jack en roze Crocs die me amper pasten.

Bovendien had ik iets in mijn armen: een mauwende, krabben- bende, kronkelende en blazende kat genaamd Prinses Donut, de

Pluizenbol van Queen Anne. Een gevlekte pers die meer waard was dan ik in een heel jaar verdiende. Mijn ex-vriendin noemde haar voor het gemak Prinses Donut; ik gebruikte gewoon Donut.

Maar even tien minuutjes terug. Ik zal jullie niet vervelen met een ellenlang verhaal, maar het volgende is handig om te weten.

Ik ben Carl, zevenentwintig jaar oud. Na enige tijd bij de Amerikaanse kustwacht te hebben gezeten ben ik gaan werken als maritiem technicus: elektrische systemen repareren voor rijke stinckerds met hun feestbootjes. Tot een paar dagen geleden woonde ik nog samen met mijn vriendin in een appartement in Seattle.

Zij heette Beatrice, of Bea. Ze ging met vrienden naar de Bahama's voor een of andere nieuwjaarsviering. Ze had me alleen niet verteld dat haar ex ook meeging. Ik kwam er redelijk snel achter, toen ik op Instagram een foto zag waarop ze op zijn schoot zat.

Ik hou niet van drama en ben er ook niet goed in. Of ze nou echt vreemdging of niet, maakte niet veel uit. Ze had gelogen. En dus belde ik haar om te vertellen dat het uit was. Ik beloofde dat ik haar spullen klaar zou hebben staan wanneer ze terug zou komen. Geen drama, geen gedoe, gewoon klaar.

Ze vroeg aan haar ouders om de kat op te halen, maar die woonden aan de andere kant van de Cascades en no way dat iemand zich in dit weer over de pas zou wagen. En dus beloofde ik dat ik op het beest zou passen totdat ze terug was.

Donut dus. Zoals ik al zei is het zo'n harige kat met platgeslagen kop die eruitziet alsof hij de schoot van een Bond-schurk zou moeten warmhouden. Bea en ik hadden een appartement met twee slaapkamers en een van die slaapkamers behoorde toe aan het beest – dat zegt eigenlijk al genoeg. Of eigenlijk behoorde die kamer toe aan Donuts Best in Show-lintjes, haar Best in Breed-rozetten en talloze trofeeën en ingelijste foto's van haar op een tafel, helemaal pluizig en chagrijnig en geflankeerd door Bea en een jurylid. Waarschijnlijk had Bea een stuk of vijftig van die foto's. Telkens als ze Donut naar een of andere wedstrijd had meegesleept, kwamen ze overladen met lintjes, bekens en kiekjes

terug. En het leek wel alsof er elk weekend zo'n wedstrijd was.

Haar hele familie zat vuistdiep in het fokken en showen van perzen. Ikzelf gaf niet zoveel om het wereldje. Zoals ik al zei: ik hou niet van drama.

Ik zal je iets vertellen over kattenmensen. Of beter nog: kattenshówmensen.

Of laat ook eigenlijk maar. Ze kunnen de pot op. Het enige waar het om gaat, is dat Bea en Donut onderdeel uitmaakten van een wereld waar ik niks mee te maken wilde hebben.

Want zelf heb ik weinig met katten. Hoewel, eerlijk is eerlijk: Donut was oké. Het beest gaf geen ene fuck om wat dan ook en dat kon ik wel waarderen. Als Donut op mijn schoot wilde zitten terwijl ik aan het knallen was op de Playstation, deed ze dat gewoon. Als ik haar dan van me af tilde, begon ze te blazen en te krabben en sprong ze meteen weer terug. En dan keek ze me aan met die platgeslagen kop die zei: wat wil je eraan doen?

Geregeld had ik de neiging het beest de nek om te draaien. Maar ik ben geen eikel en bovendien had ik bewondering voor haar vasthoudendheid. Vrienden lachten me erom uit, om het feit dat ik zo bezig was met die kat die waarschijnlijk meer waard was dan ik in een heel jaar verdiende, maar ik hield er wel van. Van die haarbal op mijn schoot.

Een van Bea's strikte, niet-onderhandelbare regels was: niet roken in huis, en dus besloot ik om als een ketter te gaan roken toen ik het had uitgemaakt. Erg kinderachtig inderdaad, maar het vroom buiten. Donut leek de rook niet echt lekker te vinden, en de rook bleef aan haar vacht hangen, dus opende ik bij wijze van compromis het raam als ik er eentje opstak.

Dus toen ik om twee uur 's nachts wakker schrok uit een droom en besepte dat ik een sigaret wilde, greep ik mijn pakje, trok het raam open en stak er een op.

Donut, die naast me op bed had liggen soezen, besloot juist op dat moment dat ze naar buiten wilde om de buurt te verkennen – voor het eerst in haar kattenleven. Ze sprong op mijn schouder

en daarna uit het raam op de tak van de boom naast ons appartement, dat zich op de eerste verdieping bevond. Zomaar, ineens. Ik had dat raam het afgelopen jaar tientallen keren open gehad, maar ze had het nooit een blik waardig gekeurd. Maar nu, in de koudste nacht van het jaar, besloot die haarbal om een heuse expeditie op touw te zetten.

Ze klauterde via de stam naar beneden, snuffelde een paar keer aan de stoep en besepte toen dat het stervenskoud was. Nu de expeditie alweer was beëindigd voordat ze goed en wel begonnen was, klom ze weer omhoog en staarde ze me vanaf de tak aan. En nu de avontuurlijke spirit haar had verlaten, had ze blijkbaar besloten de sprong van anderhalve meter niet te wagen en begon ze op volle kracht te janken.

De volgende paar minuten vervloekte ik het beest hartgrondig en probeerde ik haar weer naar binnen te lokken. Ik trok het raam helemaal open, zodat een ijzige wind de behaaglijke warmte van de slaapkamer verdreef. Maar de pluizige, zwart-wit-beige kat bleef koppig zitten en maakte zo'n kabaal dat ik even bang was dat een van de burens zou wakker worden en het dier uit de boom zou schieten.

Mijn werkschoenen lagen nog in de kelder, in het washok, en ik had geen flauw idee waar mijn hardloopschoenen waren. En dus perste ik – een beslissing waar ik snel spijt van zou krijgen – mijn voeten in de Crocs van mijn ex, trok een dik leren jack aan en haastte me naar buiten om de kat te halen, terwijl ik de hele tijd een stemmetje hoorde roepen: *Fuck dit. Jouw kat niet. Laat 'r lekker doodvriezen.*

Maar, zoals ik al zei, ik ben geen eikel. Hoezeer Beatrice het ook verdiende, ze was verknocht aan het beestje. En dat arme, domme mormel zou het niet lang redden in die kou.

Bovendien was het beest nog luidkeels aan het jammeren, alsof iemand haar kittens voor haar neus aan het opvreten was.

Ik stommelde de trap af, gooide de voordeur open en holde naar de boom die halverwege de stoep en ons appartement stond.

Waarop ik meteen spijt kreeg van het besluit me halfslachtig aan te kleden. De ijzige wind beet zich vast in mijn benen en voeten.

Donut was er nog, net buiten bereik, afwisselend kijkend naar mij en het openstaande raam. Ze jankte nog steeds. Op de eerste verdieping knipte iemand het licht aan. Ik begon te kreunen: mevrouw Parsons. Stikchagrijnige, ik-dien-een-klacht-in mevrouw Parsons.

‘Donut!’ siste ik. ‘Kom hier, kutbeest!’ Ik strekte mijn armen uit.

De kat kon in mijn armen springen, want dat was iets wat ik haar had aangeleerd. Dan schudde ik met een zakje kattensnoepjes, waarop ze in mijn armen sprong. Of ik maakte een *pspsps*-geluidje en dan wilde ze nog weleens op mijn schouder springen. Ik vervloekte mezelf voor het feit dat ik de kattensnoepjes niet had meegenomen.

Het raam op de eerste verdieping werd opengeschoven. ‘Wat gebeurt daar allemaal?’ riep mevrouw Parsons, die haar hoofd naar buiten stak. De oude vrouw had een of andere doek om haar hoofd geslagen zodat ze eruitzag als een swami. Ze staaarde me met haar kraaloogjes aan. ‘Carl? Ben jij dat?’

‘Ja, mevrouw Parsons,’ zei ik. ‘De kat is ontsnapt en ik probeer haar weer naar binnen te lokken voordat ze bevriest.’

‘Het lijkt me eerder dat jij degene bent die –’

BAM.

Het gebeurde razendsnel.

Het gebouw zakte de grond in. Ik zag het gebeuren. Op het ene moment was het zeven verdiepingen tellende gebouw er nog, op het andere moment was het weg. Maar het was niet verdwenen. Ik had mevrouw Parsons recht in de ogen gekeken toen het in elkaar zakte. Het was alsof het gebouw door een reusachtige, kosmische schoen als een leeg blikje bier in elkaar werd getrapt. Ik voelde de drukgolf en op slag was alles aardedonker. De lantaarnpaal links van me was weg. Alle gebouwen om me heen waren weg. De auto’s op straat waren weg.

Alles was weg, behalve de bomen, de fietsen in het fietsenrek

en de brommer van Marjory Williams, nog altijd geklemd door de parkeerpolitie.

Ik keek om me heen en dacht even niet meer aan de bittere kou. Ik kon amper wat zien in de donkere, maanloze nacht. Een paar straten verderop – zo ver kon ik nu kijken door het gebrek aan gebouwen – stond iets in de fik.

Oorverdovende stilte.

‘Wat de fuck,’ zei ik en ik keek om me heen.

Hier en daar stond nog wat, zoals het fietsenrek. Het stopbord was er nog, maar het straatnaambord was verdwenen. Ik snapte er niks van. Waar eerst auto’s geparkeerd hadden gestaan, bevonden zich nu stukken grond, alsof ze door de aardkorst naar beneden waren getrokken, recht door het asfalt heen.

Donut sprong in mijn nog altijd uitgestrekte armen. Ik keek het dier aan, zonder te weten wat te doen of te zeggen.

‘Wat de fuck,’ mompelde ik opnieuw.

Het enige wat van mijn gebouw was overgebleven, was een rechthoek van omgewoelde aarde en stenen.

En toen zag ik het, vlak voor mijn voeten.

Mevrouw Parsons’ hoofd. Het was moeilijk te zien in het donker, maar ik wist meteen wat het was.

Pas toen drong het tot me door. Het plotselinge verdwijnen van de gebouwen was tot daaraan toe, maar er hadden mensen in die gebouwen gezeten. Bijna de hele stad had in een gebouw gezeten. Zelfs de meeste daklozen hadden een dak boven hun hoofd gehad; op het nieuws hadden ze nog gezegd dat ze iedereen naar binnen hadden gehaald vanwege de kou. Het was twee uur ’s ochtends, op een maandag. Iedereen had in bed gelegen. En dat betekende dat iedereen nu dood was.

Ik bleef maar om me heen kijken zonder te weten wat te doen. Er vormde zich een knoop in mijn maag. Donut begon weer klaaglijk te miauwen – blijkbaar had ze besloten dat ze aan mij weinig had. Ze haalde uit, maar ik liet haar niet los.

Toen klonk de stem. Een mannelijke robotstem.

De stem klonk in mijn hoofd, alsof iemand daar zat. Een hersenkronkel die zich roerde. De stem sprak een onbekende taal, maar ik begreep de woorden meteen. Terwijl de stem sprak, leek de tekst voor mijn ogen te zweven.

Attentie, overlevenden.

‘Wat?’ vroeg ik hardop. ‘Wat is dat? Wie is daar?’ Ik trapte naar de zwevende woorden, waarop de te kleine Croc van mijn voet vloog en door de lucht zeilde. Ik hinkte er meteen op af en schoof mijn voet er weer in. De woorden bewogen met me mee en bleven vlak voor mijn gezicht zweven.

Zelfs de letters waren niet normaal. Ze liepen naar beneden en niet van rechts naar links. Maar ik begreep ze alsof ik ze al mijn hele leven had gebruikt.

Overeenkomstig de regels van het Syndicaat, subsectie 543 van het Reglement zeldzame elementreserves, is uw planeet op last van de toegewezen planetaire beheerder geconfisqueerd ten behoeve van de winning van mineralen en elementen, aangezien de rechten op die grondstoffen niet binnen vijftig Sols na eerste contact zijn opgeëist.

Elk bouwwerk van uw wereld is vernietigd en alle grondstoffen, zowel de organische als anorganische, zullen worden verwerkt ten behoeve van commerciële exploitatie.

Overeenkomstig de Wet reclamatie ontgonnen grondstoffen evenals subsectie 35 van de Wet bescherming van inheemse planetaire volkeren hebben overlevenden het recht hun verbeurd verklaarde bezit terug te vorderen. Als toegewezen beheerder van dit stelsel valt het aan de Borant Corporatie om de precieze wijze van terugvordering te bepalen, waarbij de keus op optie 3 is gevallen, oftewel een uit achttien verdiepingen bestaande World Dungeon. Borant behoudt alle uitzend- en exploitatierechten met betrekking tot alle aspecten van deze World Dungeon zolang deze niet strijdig zijn met de regelgeving van het Syndicaat met betrekking tot de reclamatie van grondstoffen.

Na succesvolle voltooiing van verdieping 18 van de World Dungeon zal het beheer over de planeet terugvallen aan voltooiende partij.

Een neutrale AI-vertegenwoordiger van het Syndicaat, zijnde ondergetekende, is aangemaakt en aan deze planeet toegewezen om toezicht te houden op de World Dungeon en de ordermatige naleving van alle regels en voorschriften.

Gelieve goed op te letten, aangezien de volgende informatie maar één keer zal worden verstrekt:

Overeenkomstig de Wet bescherming van inheemse planeetvolkeren zullen de nog resterende grondstoffen, naar schatting 99,999999% van de gewonnen materie, worden aangewend ten behoeve van de ondergrondse World Dungeon. De eerste verdieping van deze dungeon zal ongeveer achttien seconden na afloop van deze kennisgeving worden opengesteld en zal exact één aards uur openblijven. Mocht u ervoor kiezen de dungeon te betreden, dan kunt u niet vertrekken totdat u alle achttien verdiepingen hebt uitgespeeld of aan bepaalde andere voorwaarden hebt voldaan.

Kiest u ervoor de World Dungeon niet te betreden, dan bent u op zichzelf aangewezen op het oppervlak van deze planeet en dan is dit mogelijk de laatste kennisgeving die u zult horen. Alle al verwerkte materie en elementen mag u dan als verbeurd verklaard beschouwen. Het staat u echter vrij om ook zelf grondstoffen te ontginnen ten behoeve van uw eigen overleven. Borant wenst u in dat geval veel succes en wil u bedanken voor de geboden kansen.

Mocht u gebruik willen maken van uw recht op reclamatie, luister dan aandachtig.

Er zullen 150.000 trappen naar verdieping 1 worden opgesteld. Deze trappen zullen worden gemarkeerd en zijn gemakkelijk te vinden. Kiest u ervoor verdieping 1 van de dungeon te betreden, dan hebt u vijf omwentelingen van uw planeet de tijd om de volgende verdieping te bereiken. Voor de tweede

verdieping zijn 75.000 trappen opgesteld, voor de derde 37.500, voor de vierde 18.750, voor de vijfde 9375 en voor de zesde 4688. Het aantal beschikbare trappen voor de volgende, lagergelegen verdieping wordt telkens gehalveerd, naar boven afgerond, tot de achttiende verdieping, die slechts twee ingangen en één uitgang heeft.

Deelnemers – crawlers – die de World Dungeon wensen te betreden moeten de trap naar de lagere verdieping zien te vinden voordat de timer voor de huidige verdieping is verstreken. Zodra dat laatste is gebeurd, stort de verdieping in en worden alle resterende grondstoffen, zowel de organische als anorganische, verbeurd verklaard. Gegenerende items en andere zaken die niet zijn verzameld of opgeëist kunnen op de markt van het Syndicaat worden aangeboden.

Elke lagergelegen verdieping heeft een langere reclamatielijd. Aanvullende regels worden van kracht zodra een van de crawlers de tiende verdieping weet te bereiken. Deze regels zullen worden uiteengezet wanneer – of als – dat gebeurt.

Als u ervoor kiest de World Dungeon te betreden, wordt aangeraden zo snel mogelijk een trainingsgilde op te zoeken. Meerdere van deze trainingsgildes zijn op verdieping 1 tot en met 3 beschikbaar.

Mocht u nog vragen hebben, of bezwaar willen maken, dan kunt u dat schriftelijk doen bij het dichtstbijzijnde Syndicaatkantoor.

Dank u wel voor uw lidmaatschap van het Syndicaat. Een prettige dag.

Mijn brein kon amper bevatten wat de robotstem had gezegd, zo verbijsterd was ik door alles wat er gebeurde. Mijn benen waren gevoelloos geworden. Ik had te lang buitengestaan en liep serieus kans om dood te vriezen of in ieder geval wat tenen te verliezen. Ik moest naar binnen, en wel meteen.

Maar er was geen binnen meer. Er waren zelfs geen auto's meer. Ik keek naar de brand die een paar straten verderop woedde.

Daar moest ik heen, en snel. Ik draaide me om en begon moeizaam te hollen.

De wind, die eerder nog een bries was geweest door alle bebouwing, was nu een constante, harde woei die stonk naar de zee. Intussen probeerde Donut zichzelf te bevrijden. Ze krabde aan mijn schouder, die gelukkig beschermd werd door het dikke leer. Ik greep haar nog iets steviger beet.

Was dit een droom? Had ik per ongeluk een of ander hallucinogeen middel toegediend gekregen?

World Dungeon? Wat de fuck? Waar ging dit in godsnaam over? Mijn brein maakte overuren. Ik moest meteen denken aan Pathfinder en Dungeons & Dragons en al die andere tabletop-RPG's die ik sinds mijn diensttijd niet meer had gespeeld. Ik zag niemand anders en hoorde alleen de wind huilen.

Maar ineens klonk er een klaroenstoot in de stille nacht, of een trompet. Wat nou weer? Vast die dungeon die verschijnt, dacht ik. Dit gebeurt allemaal echt. Jezus christus, het gebeurt allemaal echt.

Nog geen vijftig meter links van me, midden in wat eerst nog een winkel met tweedehandsspulletjes was geweest, schoot ineens een lichtbundel recht omhoog. Een kilometer verderop gebeurde hetzelfde. Ik draaide me om en zag ze ook op andere plekken in de stad.

Zelfs van deze afstand voelde ik de warmte uit het felverlichte gat in de grond.

Ik dacht niet na. Het duizelde me nog door alle informatie die ik te verwerken had gekregen. De roze Crocs knelden. Het vuur was verder weg dan ik had gedacht. En ik wist uit ervaring wat onderkoeling deed met een mens.

En dus begon ik te hollen in de richting van het licht.